

V bliščeči rakvi spaval bo pač bogataš,
v samoti pa pozabljen, prazen grob bo naš . . .
Pa saj za dragocen ni meni spomenik,
pred Bogom smo enaki, On bo naš sodnik! . . .
Lopat, čuj, žvenketanje! . . . Kopljejo mi grob,
brezčutni ti ljudje me poneso v pokop . . .
Na mojo krsto bodo grude padale,
besede pikre me še mrtvo zbadale:
„Spet beračica manj!“ z zasmehom porekó,
moj duh pa, rešen muk, vesel zleti v nebó! . . .

Janko Leban.

Lahko noč!

Komaj slišno zíbka teče;
spavaj dete, duše cvet!
In obraz naj rajske sreče
v sanjah bo ti razodet . . .
Lahko noč!

Za trepalnici dve zvezdi —
tvoje padle so oči . . .
Spavaj kakor ptička v gnezdi,
mati nad teboj bedi! —
Lahko noč!

Moja ptička, moja roža,
solnce ti si mojih dni,
misel moja naj te boža,
s tabo v sanjah govori! —
Lahko noč!

V tvojih jaz očeh zagledam
zjutraj ves svoj blažen raj. —
Srečna komaj se zavedam,
da je zunaj zlati maj! —
Lahko noč!

Fran Žgur.